Despre iubire – Osho

“Iubirea iti transforma **viata** intr-un **festival al luminii**.

Si retine:pana cand viata ta nu devine un ospat si o sarbatoare, nu ai facut lucrul pentru care ai venit pe pamant!

Omul vrea iubire, dar nu vrea focul prin care trebuie sa treaca. Crede ca iubirea e numai placere. Nu este. Iubirea e mult mai mult:**e extaz, e binecuvantarea ultima.**

Dar trebuie sa lasi deoparte frica. Acela care e plin de frica nu va cunoaste niciodata gustul dulce al iubirii.

Si daca n-ai cunoscut iubirea, n-ai vazut nimic: toate cunostintele tale sunt inutile, toate comorile tale nu-ti sunt de folos. Si pozitia ta in societate e inutila.

Nu vei cunoaste nimic pe de-a-ntregul, in totalitate.

Vei rade, dar rasul tau va fi de suprafata. Vei plange, dar vor fi lacrimi de crocodil. Viata ta va ramane mereu un potential, care nu va deveni niciodata realitate. Iti vei trai viata in somn, inconstient...”

“**Pentru a intelege iubirea, trebuie in primul rind sa fiti plini de iubire**; numai atunci puteti intelege iubirea. Milioane de oameni sufera: ei doresc sa fie iubiti, insa nu stiu cum sa iubeasca.

Iar iubirea nu poate exista ca un monolog; ea este un dialog, un dialog armonios. Nu ceea ce vi se ofera va multumeste; satisfactia provine din ceea ce daruiti voi celorlalti.

Nu puteti fi multumiti daca sunteti cersetori, multumirea apare numai daca sunteti regi. Iar atunci cind daruiti iubire, deveniti un rege. Puteti darui atit de mult - este inepuizabil; cu cit daruiti mai mult, cu atit iubirea voastra devine mai rafinata, mai subtila, mai nuantata.

In momentul in care intelegeti ce este iubirea, in clipa in care experimentati iubirea, deveniti iubirea insasi. Atunci in voi nu mai exista nici dorinta de a fi iubiti, nici dorinta de a iubi; faptul de a iubi va deveni felul vostru firesc de a fi, la fel de natural ca si respiratia. Nu puteti face nimic altceva; veti fi - pur si simplu - plini de iubire.

Daca iubirea voastra nu va gasi ecou, nu va simtiti raniti. Motivul este urmatorul: **numai persoana care a devenit ea insasi iubirea, poate iubi**. **Puteti darui numai ceea ce aveti deja**.

Nu are rost sa cerem iubire unor oameni care nu au cunoscut iubirea in viata lor, care nu au ajuns la sursa intregii lor fiintari, care nu au cunoscut iubirea in toata stralucirea ei...

Cum ar putea sa iubeasca acesti oameni? Ei pot numai sa simuleze... S-ar putea chiar sa creada in mod sincer ca va iubesc. Insa, mai devreme sau mai tirziu, isi vor da seama ca este numai o pretentie, ca este numai un rol, o ipocrizie. Poate ca nu intentioneaza sa va insele, insa ce pot face aceste persoane?

Voi cereti sa fiti iubiti, iar celalalt cere, la rindul lui, acelasi lucru. Fiecare presupune ca partenerul este obligat sa iubeasca, si fiecare incearca din

rasputeri sa o faca. Aceasta este o idee fixa, insa o asemenea idee nu duce la nimic. Ambii parteneri vor descoperi acest lucru, si fiecare il va reprosa celuilalt, plingindu-se ca ceva nu este in regula. De la bun inceput ei sunt de fapt niste cersetori, iar miinile lor, intinse catre celalalt pentru a cere, pentru a ruga, ramin goale.

Cei care au gasit sursa iubirii in ei insisi nu mai au nevoie sa fie iubiti; in ciuda acestui fapt, vor fi iubiti. Ei vor iubi pur si simplu pentru ca au prea multa iubire, la fel ca un nor care vrea sa-si reverse ploaia, ca o floare care vrea sa-si imprastie parfumul, fara dorinta de a primi ceva in schimb.

Rasplata iubirii este iubirea insasi si nu faptul de a primi iubire. Acesta este unul din **misterele vietii**: atunci cind o persoana este rasplatita prin insasi iubirea pe care o raspindeste in jurul ei, multi oameni o vor iubi; fiind in contact cu ea, toate aceste fiinte vor gasi treptat-treptat sursa iubirii in interiorul lor. Ele pot fi in legatura cu o fiinta care isi raspindeste iubirea fara sa ceara nimic in schimb. Si cu cit aceasta fiinta impartaseste si raspindeste mai mult iubirea sa,

cu atit iubirea este mai mare.”

OSHO